

Образът на Бога

***„Бог сътвори човека по Своя образ, по образа на Бога го сътвори; мъж и жена ги сътвори.“
Битие 1:27***

Философите ни казват, че човекът, такъв какъвто е днес, е далеч по-брилянтен и напреднал, отколкото някога е бил в историята. Твърдението им е, че еволюцията ни е довела до този момент. Твърдението, че всяко поколение е много по-умно от предходното, е достигнато, защото учените са установили от своите изчисления, че човекът съществува на земята от милиони години, усъвършенствайки се с всяко поколение. Тъй като всяко поколение е ставало по-напреднало, те заключават, че човекът сега е достигнал много високо ниво. Правилна ли е тази философия?

Колко се радваме, че великият Създател на вселената ни е предоставил източник на информация, от който можем да открием какво е истина и какво е просто философия. Той ни е отправил покана, казвайки: „Нека влезем в дома на Господа“, и като влезем в дома Му на знанието, ще открием Божието собствено свидетелство относно човека. Псалом 122:1

От този източник, Библията, научаваме, че човекът е „от земята“ и че Бог го е сътворил от „праха на земята“. (1 Коринтяни 15:47; Битие 2:7). Като вдъхна, или вложи в него, „диханието на

живота, ... човекът стана жива душа“. В това кратко описание на сътворението на човека няма дори и най-малък намек за това, че една форма на живот е еволюирала от друга, или че по-малко сложна разновидност се е превърнала в по-сложно същество. Бог е сътворил всеки вид като отделен и различен вид живот, както четем в първата глава на Битие. След всяка стъпка, предприета за подготовката на земята да поддържа живот, и след всяко отделно сътворение на растения, риби, птици и земни същества, Бог обяви, че „това беше добро“. Битие 1:10, 21, 25, 31

В Битие 1:26,27 четем, че „Бог каза: Да сътворим човек по Нашия образ, по Наше подобие“. Забелязваме в Божието изявление, че Той е предложил мисъл в множествено число: „Нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, ... и над всяко пълзящо нещо, което пълзи по земята.“ От това изявление е очевидно, че когато Бог е сътворил човека по Своя образ, „мъж и жена ги сътвори“, Той е имал предвид, че и Адам, и Ева ще бъдат доста сходни с Него по различни начини.

Думите „образ“ и „подобие“ на иврит означават прилика или модел. Човекът е бил създаден, за да бъде модел на Бога. Как съвършеният човек, Адам, е бил модел на Бога? Със сигурност не по отношение на тялото му. Нашият Създател е далеч по-висше същество – духовно същество – а човекът е само плътско създание, от земята. Въпреки това, нашият Създател наистина е сътворил човека като отражение на Своя образ в някои отношения. Отчасти това сходство, или

образ, се състои в способността на човека да разсъждава, да помни, да възприема както абстрактни, така и ясни идеи, да прави морални преценки и да притежава интелектуални и естетически качества.

На съвършения човек, Адам, беше дадено божествено качество на съвестта, което му позволяваше да разграничава доброто от злото. Беше му дадена свободна воля, така че той притежаваше пълна свобода на избор. Ако не беше така, човечеството би било просто машини, а нашите действия биха били контролирани от някой друг. Но това не е така. Ако беше така, нямаше да има упражняване на способности или таланти, нито възможност за развитие на индивидуалния характер. Тази свобода на избор, разбира се, може да бъде добра или лоша, в зависимост от това как се използва.

Адам избра греха

Адам, този славен, първосъздаден човек, беше надарен с всички физически и умствени блага. Цялото му обкръжение беше подготвено така, че да поддържа неговото благоденствие. Създателят много ясно наставляваше Адам, че ако се подчинява на праведния Божий закон, ще живее; ако не се подчини на Божията справедлива заповед, ще умре (Битие 2:15-17). Наставленията на Създателя бяха много прости. Отговорността на Адам да бъде достоен да живее вечно в райската градина Едем зависеше от неговата собствена свобода на избор. За съжаление, той беше подтикнат да избере греха чрез неподчинение. В резултат на неговото падение от съвършенството, цялото човечество,

което Адам и Ева родиха, се роди в грях и под наказанието на смъртта чрез наследство. Псалом 51:5; Римляни 5:12

Царството на греха и смъртта продължава и ще продължи, докато не се изпълни Божията цел за допускането му и не настъпи определеното време за неговия край. В своята любов Бог наистина предостави изкупител, откуп, дори Своя възлюбен Син, Исус Христос, който щеше да „вкуси смъртта“ за всеки човек. (Евреи 2:9). Това предвиждане за спасението на човека от неговата справедлива присъда на смърт беше „дар“ на безвъзмездната благодат. Римляни 5:15-18

В резултат на грехопадението на нашите първи родители и през многото векове оттогава насам, онези качества, които от самото начало са определяли човека като създаден по образа на своя Създател, са се срещали в значителна степен само при относително малка част от цялото човешко семейство. Всъщност, някои благородни същества са се стремили да култивират такива благодати от величествения характер на Бога; докато има други, които просто са си сложили фасада на божественост. Тази фасада може да доведе до приятно външно поведение, но малко от истинската чистота на характера, с която Бог е създал нашите първи родители, може да бъде наистина в сърцата им.

Тъй като Бог не може да работи с онези, които не притежават истинските добродетели, Той усърдно е търсил онези от човешкото семейство, които са проявили качествата на милосърдие и любов от самото сърце на своето същество. На

тях Той е благоволил през вековете, за да осъществи изпълнението на Своя план. Нека разгледаме един от тези благословени хора, който през по-голямата част от живота си е проявил някои от тези по-фини качества. Това е синът на Давид, Соломон.

Уроци от Соломон

Свободата на избор на Соломон в по-късните години го доведе до това да стане жертва на изискванията на многото си жени и в резултат на това той много разгневи Бога. И все пак в младостта си той беше силно облагодетелстван от Бога. Соломон сякаш наследи от баща си качества на внимателност, способността да управлява, признателността към добротата на Господа, които Давид беше научил по-рано от светия пророк Натан.

Когато Давид остаря и стана твърде слаб, за да управлява, синът му Соломон, на младата възраст от двадесет години, пое тежкия отговорност да управлява Израил. Можем добре да оценим молитвата, която Давид изрече от името на скъпия си син. Тези, които са бащи на синове, могат лесно да оценят загрижеността на Давид за Соломон. Ние споделяме същото чувство към нашите синове, за да намерят благодат пред Бога и да ходят с Него праведно.

В 1 Летописи 28:9,10 са записани думите, които Давид е казал на сина си: „А ти, сине мой Соломоне, познавай Бога на баща си и Му служи с цялото си сърце и с благоволно сърце, защото Господ изпитва всяко сърце и разбира всяко желание и всяка мисъл. Ако Го търсиш, ще Го

намериш; но ако Го изоставиш, Той ще те отхвърли завинаги. Помисли сега, защото Господ те е избрал да построиш дом като светилище. Бъди силен и върши работата.“

Господ беше избрал Соломон за построяването на светилище, което беше мечтата на Давид през целия му живот. С помощта и съветите на Божия верен пророк Натан и с Божията благосклонност Соломон бързо се вписа в духа на плана на баща си за построяването на Храма. Той знаеше, че благоденствието на Израил зависи от спазването на Божия закон и поклонението им пред Йехова.

Соломон моли за мъдрост

В голямата си любов към Бога Соломон принесе хиляда всеизгаряния в Гаваон. Той искаше толкова много да угоди на Бога, че подготви това велико приношение към своя Създател. Докато беше в Гаваон, новият млад цар имаше сън, в който Господ му се яви. (3 Царе 3:5). Бог каза на Соломон: „Поискай каквото искаш да ти дам“, а отговорът на Соломон беше прекрасен – такъв, който можеше да дойде само от любящо сърце. Соломон каза: „Аз съм само малко дете: не знам как да изпълнявам задълженията си. ... Дай на Твоя слуга сърце, което да разбира, за да съдя Твоя народ, за да мога да различавам доброто от злото; защото кой е способен да съди този Твой велик народ?“ 3 Царе 3:7-9

Бог оцени искреното изразяване на сърцето на Соломон. Той отговори на молбата му по чудесен начин, като даде на Соломон „мъдро и разумно сърце“. Сред несъвършените хора никога повече не се намери човек, способен да съди толкова

мъдро, колкото Соломон (3 Царе 3:10, 12). Поради неговата безкористна молба Бог също обеща: „Аз ти давам и това, за което не си молил, и богатство, и слава, така че през всичките ти дни няма да има сред царете друг като теб. И ако ходиш по Моите пътища, като пазиш Моите наредби и Моите заповеди, както ходеше баща ти Давид, тогава ще удължа дните ти.“ 3 Царе 3:13,14

Когато Соломон се събуди от съня си, той се зарадва, осъзнавайки, че молбата му е била угодна на Бога. Той дойде в Йерусалим и принесе мирни жертви и всеизгаряния пред Ковчега на завета (3 Царе 3:15). Скоро след това той се зае с великата задача да построи храма на Израил, както му беше заповядал Господ.

Строежът на храма

Припомняме си как всички камъни и дървени греди за Храма бяха подготвени, оформени и маркирани за местата им, и едва когато бяха готови, бяха донесени на мястото. Всяка част се вписваше перфектно и всяка се съединяваше със следващата без звука на чук, без звука на брадва или железен инструмент. (3 Царе 6:7). Въпреки че всяка част от този велик храм беше подготвена на различни места, когато бяха донесени на мястото, предназначено за изграждането му, нищо не трябваше да се променя.

Какъв урок е това за християнина! Не трябва нито за миг да мислим, че можем да си губим времето безгрижно и че когато стигнем до края на живота си, изведнъж, по чудо, ще бъдем подходящи за

мястото си в царския храм. Това е времето за подготовка. Трябва да бъдем оформени, издялани, полирани и преброени сега за специалното място, което Господ е предвидил за нас в Своя духовен храм.

Ние осъзнаваме, че храмът на Соломон е бил образ на по-велика структура. „Вие сте храм на живия Бог“, каза Павел (2 Коринтяни 6:16). Времето за оформяне и времето за труд в подготовката на Божия духовен храм е сега. (1 Коринтяни 3:9; Ефесяни 2:10; Филипяни 1:6; 2:12,13). Когато всички части, или членове, бъдат подготвени през християнския си живот – подготвени сред този „изкривен и развратен“ свят – те ще бъдат поставени на мястото си в символичния небесен Храм. Филипяни 2:15

Посвещаването на Соломоновия храм беше съпроводено с много радостни тържества. (3 Царе 8:65, 66). Ще има голяма радост на небето и на земята, когато Христос, духовният храм на Бога, бъде завършен, събран и когато Божията слава влезе в него. Цялата земя ще се възползва от завършването на този храм и ще бъде благословена, точно както естественият Израил достигна зенита на своето процъфтяване по времето на царуването на Соломон . Ефесяни 2:19-22; Откровение 3:12; 21:22-26

Нашето време

Оставяйки мъдрия цар Соломон на този етап от живота му, се връщаме към размислите за нашия ден. Откриваме, че поканата на Небесния Отец все още се отправя към онези, в които Той намира известна степен на първоначалното

подобие на човека към Него. Онези, които притежават първоначалните качества на любов и послушание към Бога, отговарят на още по-голяма покана и служение, отколкото Соломон или други благородни личности от миналите векове. Самият факт, че все още виждаме някои да посвещават живота си на Бога в посвещение към Него, за да следват стъпките на Неговия единороден Син, е доказателство за нас, че тази работа по призоваване и свързаното с нея полиране, издялване и оформяне все още продължава. Ние осъзнаваме, че това наистина е методът за осъществяване на плана за спасение, предложен отдавна от Небесния Отец. Освен това знаем, че всичко съдейства за добро на онези, които обичат Бога, на онези, които Той е призовал според Своето намерение: „Защото онези, които е предвидил, е и предопределил да бъдат съобразни с образа на Сина Си, за да бъде Той първородният между много братя.“ Римляни 8:28,29

Този пасаж от Писанието ни казва, че една предопределена група – църквата – трябва да бъде подобие и образ на Божия Син, който също е подобие и образ на Отца. Като християни никой от нас в този живот не може да стане свършен, както беше Исус, колкото и да се стараем и колкото и дълго да го правим. Ние също така не можем да приемем тази чест по свой собствен избор. Ако сме били поканени да станем последователи на Исус, тази чест ни е била дадена от Бога. 1 Солунци 2:12; Евреи 5:4

Това хвърля светлина върху въпроса, защото когато погледнем към нашите събратя

християни, осъзнавайки, че те са получили същата покана, която сме получили и ние, ще ценим съответно тяхното общение. Ние сме приели поканата на Отец с благодарни сърца — Неговата милостива разпоредба за жертвата на Исус, която ни дава възможност да влезем в това отношение. По този начин, като облечем одеждата на праведността на нашия Спасител, за да покрием нашите несъвършенства, и като станем приемливи за Бога благодарение на заслугите от откупната жертва на Исус, ние с радост посвещаваме всичко, което имаме, за да започнем да вършим онези неща, които са угодни на нашия Небесен Отец, дори и на висока цена за самите нас. Исая 61:10; Римляни 12:1; Ефесяни 1:5-7

Преди да предприемем тази важна стъпка, трябва да сме обмислили в молитва какво означава да следваме стъпките на Исус и да станем негово подобие. Нашите чувства трябва да бъдат насочени към нещата горе (Колосяни 3:2). Новата воля, новият ум, трябва да развиват плодовете и благодатта на Духа. За да станем подобие на Исус, трябва да се стремим по всяко време да развиваме и проявяваме тези качества на характера (Галатяни 5:22,23; 2 Петрово 1:5-7). Трябва да се стремим към всички чувства, които са угодни на Бога и в хармония с Духа на Господа, макар че това ще отнеме цял живот на развитие под формиращото влияние на Небесния Отец.

Не само трябва да се проявява любов към Господа, Истината и братята, но трябва да има и любяща, съчувствена загриженост за света. За

да бъдем подобни на Господа Исус, трябва да имаме дълбоко уважение към стенещото творение — дори към нашите врагове от , онези, които биха ни оскърбили. Матей 22:37-39; Йоан 13:34,35; Лука 6:27,28

Послушание на сърцето

Притчи 4:23 гласи: „Пази сърцето си с цялото си усърдие, защото от него произтичат изворите на живота.“ В случая с последователите на Исус, нашето право да бъдем част от Божия духовен Храм ще се определи от това как развиваме сърцата си сега. Ние имаме това „съкровище в глинени съдове“, а тежестите на света и нашите плътски слабости ще се опитат да ни отклонят от целта ни. (2 Коринтяни 4:7). Въпреки това, както при баща Адам, цар Соломон и дори нашия Господ Исус, ние също имаме свободен избор по въпроса на кого да подчиним сърцето си. Ние не сме били принудени да служим на Господа, на Истината или на братята. Това е наш свободен избор. С поглед, насочен към Исус, можем да станем като Него. Нашето желание да вървим по пътя, по който е вървял Исус, е възвишено. Нашата цел е да запълним мястото в Храма, за което Отецът ни е поканил с такава благодат, и то може да бъде постигнато само като се съобразим с образа на Неговия възлюбен Син. Римляни 8:29; 2 Коринтяни 3:18

Може би сме се чудили какъв ще бъде опитът, ако сме верни, да бъдем възкресени като духовни същества, когато бъдем благословени с чудесната привилегия да чуем думите: „Хубаво, добър и верен слуго! Ти си бил верен в малкото, ще те направя управител на многото: влез в

радостта на господаря си.“ (Матей 25:21). Писанията ни предоставят определена информация по този въпрос.

Отвъд завесата

Апостол Павел ни казва: „Ако сме се съединили в подобие на [Исусовата] смърт, ще бъдем и в подобие на Неговото възкресение.“ (Римляни 6:5). Какъв е „образът“ на нашия Господ след възкресението Му? Евреи 1:3 ни казва, че Исус е „точен образ“, или точно копие, на Бога! Онези, които вярващо следват стъпките на Исус в жертвата и служенето и които чрез „търпеливо постоянство в правенето на добро търсят слава, чест и безсмъртие“, ще бъдат направени подобни на своя Господ и Глава – всички членове на Божието божествено семейство. Римляни 2:7

Има още една мисъл по отношение на израза „точно изображение“. Вярно е, че нашият Господ е бил в подобие на Отца в своето предчовешко ангелско състояние като „Логос“. Дори когато едошъл на земята като човешко същество, Той бил подобен на Бога, защото характерът Му винаги бил в пълна хармония с този на Отца Му. Въпреки това апостол Павел ни казва, че Исус сега „седна отдясно на Величието на високите места“, като беше послушен до смърт, дори до смърт на кръста. Поради това Бог Го възвиси високо и Му даде име, което е над всяко друго име. Сега Исус е още по-пълно „точното изображение“ на невидимия Бог, споделяйки божествената природа. Евреи 1:3; Филипяни 2:8,9; Колосяни 1:15

Четем също: „Вижте каква любов ни е дал Отец, че да се наричаме Божии синове; затова светът не ни познава, защото не познава Него. Възлюбени, сега сме Божии синове, и още не е явно какво ще бъдем; но знаем, че когато се яви [гръцки: стане явен], ще бъдем като Него; защото ще Го видим, какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, се очиства, както и Той е чист.“
1 Йоан 3:1-3

Така виждаме, че нашият Господ Исус сега е в точния образ и подобие на Бога, макар че нашият Небесен Отец е бил и винаги ще бъде по-велик от всички. (Йоан 10:29; 14:28; 1 Коринтяни 15:24-28). На Исус е дадена тази награда заради неговото верно служение. Той никога не се поколеба в своето подчинение да върши волята на Отца си, независимо от цената. Бог го е възвисил високо и с удоволствие прави същото за „призованите, избраните и верните“ членове на църквата, невестата на Исус, Неговото тяло. (Откровение 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Коринтяни 12:12,27). Те ще бъдат възкресени по подобие на Господ Исус. Това е великолепно обещание, което можем и ще наследим, ако сме послушни и верни, дори до смърт! (Откровение 2:10). Павел го изрази по следния начин: „Вие сте съблякли стария човек с неговите дела; и сте облекли новия човек, който се обновява в познание по образа на Този, Който го е сътворил.“ „Както сме носили образа на земния [Адам], така ще носим и образа на небесния [подобие на Бога].“
Колосияни 3:9,10; 1 Коринтяни 15:49